ناٽڪ - ٣

پينگار دواخانو

ڪردار :

(١) ڪچرومل : دواخاني جو ڪمپائونڊر (بدن جو پريل)
(٢) مهيش : ڊاڪٽر
(٣) ڌيرج : ڊاڪٽر
(٤) ونود : مريض - ١
(٥) سنيل : مريض - ٢
(٦) هرومل : قرض ڏيندڙ
(٧) فئنٽم : هرومل جو پهلوان (باڊي گارڊ)
(٨) گريش : پاڳل ماڻهو

(هڪ جهونو پراڻو ۽ پنگار نظر ايندڙ دواخاني جو درشيه، هڪ طرف پراڻي هڪ ٽيبل رکيل آهي، پرسان هڪ ڪرسي پئي آهي ۽ ٻئي طرف مريض جي سمهڻ لاءِ هڪ پڳل ٽٽل بينچ رکيل آهي، ديوار تي جهوليلال جي تصوير ٽنگيل آهي ۽ ٽيبل تي ڪجهه پانا-پڪڙون-پچڪاري وغيره سامان رکيل آهي.)

ڪچرومل : (گنگنائيندو اندر اَچي ٿو) منهنجي ٻڙي اَٿوَ وچ سير تي.... منهنجي ٻيڙي اَٿوَ وچ سير تي.... پلوَ پايان ٿو مان پنگار دواخاني تي.... پلوَ پايان ٿو مان پنگار دواخاني تي. (ٿورو ترسي ڏسندڙن ڏانهن مخاطب ٿي) نمستي! نمستي!! مان ڪچرومل، هن پنگار دواخاني جو ڪمپائونڊر، توهان کي نئين سال جون واڌايون ڏيان ٿو. هي پنگار دواخانو اَٿوَ- اَڙي-ڙي-ائين نه، اِهو ته هن جو نالو آهي، پر جهڙو اَٿس نالو، اَهڙا ئي آهن ڊاڪٽر. ايندا رهجو. کهڙو به مرض هجيو، ترتُ علاج. ٽنگ ۾ سور هجيوَ ته ٽنگ ڪٽي هٿ ۾ ڏيندوَ. ساه جي تڪليف هجيوَ، ساه ئي ڪڍي ڇڏيندوَ. اَچجو سائين، ايندا رهجو، هن پنگار دواخاني ۾. (پنهنجو پاڻ سان ڳالهائيندي) هل پائي ڪچرامل، دواخاني جي صاف صفائي ڪري وٺ.... هو.... تيري ميري بيچ ۾.... تيري ميري بيچ ۾.... ڪئسا هئه يي بنڌن دواخانا.... ڪئسا هئه يي بنڌن، دواخانا.... مئني نهين جانا، ڊاڪٽر ني نهين جانا.... ها.... واهه جي صفائي ٿي ويئي. ڊاڪٽر صاحب ڏسندو ته پنهنجي شڪل به صاف نظر ايندس. هل پائي ڪچرا، هاڻ ڀڳوان کي ٿورا مشڪا-بشڪا هڻون (آرتيءَ جي ٿالهي ناهيندي ڳائي ٿو) اوم جئه لڪشمي ماتا، اوم جئه لڪشمي ماتا.... به تي مريض موڪلجانءِ.... به تي مريض موڪلجانءِ.... منهنجو کيسو پرجانءِ.... اوم جئه لڪشمي ماتا.

ڊا. مهيش : ڪچرامل.... او ڪچرامل.

ڊا. ڏيرج : او ڪچرامل.

ڪچرومل : (ڏسندڙن ڏانهن منهن ڪري) اَچي وَيوَ- اَچي وَيوَ پنگار ڊاڪٽر.... (ڊاڪٽرن کي) اَچو، اَچو سائين، نئين سال جون واڌايون هجنوَ.

ٻئي ڊا. گڏجي: توکي به ڪچرامل واڌايون هجن.

ڪچرومل : ڊاڪٽر صاحب، اَڄ نئين سال جو پهريون ڏينهن آهي، ڪجهه خرچي، ڪجهه منائي-بنائي ته ڏيو نه.

ڊا. مهيش : ها- ها، (پرس ڪڍڻ لاءِ کيسي ۾ هٿ وجهي ٿو) اَڙي پرس ته گهر رهجي ويو!

ڪچرومل : (ٻئي ڊاڪٽر ڏانهن منهن ڪري) ڀلا سائين، توهان ته خرچي ڏيو نه!

ڊا. ڏيرج : ها-ها (کيسي مان پرس ڪڍي ٿو ۽....) اَڙي! پرس ته آهي پر مان پرس ۾ پئسا وجهڻ ئي ڀلجي ويس!

ڪچرومل : (ڏسندڙن ڏانهن منهن ڪري) ڏٺوَ چيومانوَ نه، جهڙو دواخانو تهڙا ڊاڪٽر.... هي ڇا مونکي خرچي ڏيندا؟

ٻئي ڊا. گڏجي : ڇا چيئه ڪچرامل؟

ڪچرومل : ڪجهه نه سائين ڪجهه نه، مان ته مريضن کي ڳولهي رهيو هوس.

ڊا.مهيش : چڱو چڱو. ڀلا ٻڌ، صفائي ته ڪئي اَٿيئي نه؟

ڪچرومل : ها سائين! ڀلي پنهنجي شڪل ڏسو.

ڊا. ڏيرج : چڱو ڀلا، پاڻي ته پيئار.

ڪچرومل : ها سائين، جام پاڻي. (ڪچرومل پاڻي پرڻ وڃي ٿو)

ڊا. مهيش : (زور سان رڙ ڪندي) آ....

ڊا. ڏيرج : ڇا ٿيئه؟

ڊا. مهيش : ڇا ٻڌايانءِ يار، گهرواريءَ، نئون سال اَڇڻ تي ساڙهي گُهري. نه وني ويومانس، ته هيءَ حالت ڪئي اَٿئين.

ڊا. ڏيرج : ڇا ڪيائين؟

ڊا. مهيش : يار! ويلڻ، ٻهارا، ڪيبون، چمٽا ۽ ويندي جوتا هنيائين، جو ٻني ئي سُڄي پيئي آهي!

ڊا. ڏيرج : يار مونسان به اَهڙي ئي حالت آهي.

ڊا. مهيش : ڇو؟ توکي به مار مليئه ڇا؟

ڊا. ڏيرج : منهنجي زال مونکان نيڪليس گهريو. نه وني ويومانس، ته ماريئين ته الڳ، پر ڪپڙا به ڦاڙي ڇڏيائين!

ڪچرومل : (ڪلندي اَچي ٿو) پاڻي پيئو سائين- پاڻي پيئو.

ڊا. مهيش : ڪچرامل، تون وري اَسان جي زخمن تي لوڻ ٿو وجهين!

ڪچرومل : نه سائين، مان ته توهان کي پاڻي ٿو پيئاريان. صاف-فلٽر جو پاڻي.

ڊا. ڏيرج : فلٽر جو پاڻي! (ڪلي ٿو) ها- ها.... پيءُ يار پيءُ.

ڊا. مهيش : هان وٺ گلاس ۽ ڪرسي ڪٺي اَچ.

ڪچرومل : ها سائين، اِجهو ته ڪٺي ٿو اَچان.

ڊا. ڏيرج : اَڄ ڪرسيءَ تي مان وهندس.

ڊا. مهيش : نه، اَڄ نئين سال جو پهريون ڏينهن آهي، مان وهندس.

ڊا. ڏيرج : نه، مان وهندس.

ڊا. مهيش : نه....

ڪچرومل : (وچڙ ڪٽيندي) ڊاڪٽر اِئين وڙهو ڇو پيا؟ ڪيتري وقت کان چوان پيو، ته هڪ ٻي به ڪرسي آڻيو پر توهان مڃيو ئي ڪتي ٿا. چڱو ڪرسيءَ تي مان ٿو ويهان، توهان وڃي آپريشن جي تياري ڪريو.

ٻئي ڊاڪٽر گڏجي : آپريشن جي تياري اَسان ڪريون!؟

ڪچرومل : اَڙي سائين، جيستائين مان مريض پڪڙي اَچان نه!

ڊا. مهيش : اِئين چئه نه.

ڪچرومل : (ڏسندڙن ڏانهن منهن ڪري) مڙئي مونکي چوڻ ۾ ڪهڙو واندو. ڪهڙو مان مريض پڪڙڻ ويندس.

(پريان ونود (مريض-١) رڙيون ڪندي اَچي ٿو)

ونود : آ.... آ.... اَئي اَمان....

Developed by : Dilip Tekchandani, E-2, Kubernagar, Ahmedabad-382340. India. Tele. (079)22805454

ڪچرومل : ڇو ڀائي ڇا ٿيو آهي؟ اِئين رڙيون ڇو پيو ڪرين؟

ونود : ڏند ۾ سُور آهي، ڏند ڪڍائڻو آهي، ڪيترا پئسا؟

ڪچرومل : پنجاهه رپيا.

ونود : پنجاهه رپيا! ايڏا؟

ڪچرومل : ها، هڪ ڏند ڪڍائڻ جا پنجاهه رپيا! پر سڀ ڏند ڪڍائڻ جا صرف پنجويهه رپيا.

ونود : اِئين ڇو؟

ڪچرومل : هڪ ڏند ڪڍڻ ۾ محنت آهي، پڪڙون ۽ پانا ڪٽڻا پوندا. پر سڀ ڏند، صرف هڪ ئي ٺونشي ۾ نڪرندا. ڇَڏُ ته ڪيئن؟

ونود : نه.... نه.

ڪچرومل : ته پوءِ اَچو، هتي سمهو ته شروع ڪيون آپريشن. (ڊاڪٽرن کي) ڊاڪٽر صاحب مريض اَچي ويو، اَچو- اَچو، جلدي اَچو.

ڊا. ڌيرج : مريض اَچي ويو!

ڊا. مهيش : اَچو سائين اَچو، ڇا ٿيو آهي؟

ونود : ڏند ۾ سور آهي.... آ.... آ....

ڊا. ڌيرج : اَڙي ڪچرامل، هي رڙيون وڏيڪ ٿو ڪري، هٽينس تي بيهوشيءَ جي سُئي.

ڪچرومل : ها سائين، اِجهو ٿو بيهوش ڪيانس (هڪ وڏي، پچڪاريءَ جيڏي سئي کڻي اچي ٿو) سائين توهان پري ٿيو، ڪٿي سُئي توهان کي نه لڳيوَ. (ڪچرومل، ونود کي ڪپڙن سوڌي ئي سُئي هڻي ٿو)

ونود : (سئي لڳڻ تي آواز ڪري ٿو ۽ بيهوش ٿي وڃي ٿو) آ.... آ....

ڊا. ڌيرج : ڪچرامل، کڻي اَچ پڪڙون ۽ پانا، ته ڏند ڪيڍونس.

ڪچرومل : ها سائين. (ڪچرومل، رنڌڻي ۾ ڪم ايندڙ پڪڙ کڻي اچي ٿو، ۽ مريض جي وات ۾ وجهي ٿو)

ٽيئي گڏجي : زور لڳاڪي.... آئي شا.... دم لڳاڪي.... آئي‌شا.... آ.... آ

ڪچرومل : نڪتو ڏند؟

ڊا. مهيش : نه، نه نڪتو. ڏي ته مان ٿو ڪڍانس.

ٽيئي گڏجي : زور لڳاڪي.... آئي شا.... دم لڳاڪي آئي شا.... آ.... آ....

ڊا. مهيش : نڪتو.... نڪتو.... ڏند نڪتو! هاڻ وٺ ڪچرامل، هي ڏند ڏجانس ۽ پورا پنجاهه رپيا وٺجانس. سمجهيئه؟

ڪچرومل : پر سائين، هي ته بيهوش آهي نه!

ڊا. ڌيرج : ته پوءِ هوش جي سُئي هڻينس نه، ته جلد هوش ۾ ايندو.

ڪچرومل : ها سائين. (سئين هڻيس ٿو ته جهٽڪو ڏيئي ونود اُٿي ٿو)

ونود : آ.... آ.... اڙي، هي ڪمپائونڊر آ، ڪن پهلوان، جنهن تنهن مهل، ٺونشا پيو ٿو هڻي. پر هي ڇا! ڏند مان سور ئي لهي ويو.

ڪچرومل : ڏند مان سور نه لهي ويو! پر وات مان سور وارو، ڏند ئي نڪري ويو. سمجهه ۾ آيئه؟ هي وٺ ڏند ۽ پنجاهه رپيا ڏي.

ونود : هڪڙو ڪم ڪر پهلوان، هي ڏند رکي ڇڏ پاڻ وٽ، جيئن مان ڪڍائڻ آيس نه، تيئن ڪوئي وجهائڻ اَچي ته اُن کي وجهي ڇڏج. پنجاهه رپئي ۾، آيئه اِهو ڏند.

ڪچرومل : اِئين نه هلندو...

ونود : اَڙي، سڀ هلندو آهي.... (ڀڄي وڃي ٿو)

ڪچرومل : ڀڄي ويو... ڀڄي ويو... پنگار ڊاڪٽر کي مريض به پنگار مليو! پئسا ئي نه ڏيئي ويو.

ڊا. ڌيرج : ڇا چيئه! پئسا نه ڏيئي ويو؟

ڪچرومل : نه، پنجاهه رپئي ۾، پنهنجو ڏند وڪڻي ڀڄي ويو. ها.... ها (زور سان ٽهڪ ڏئي‌ٿو)

ڊا. مهيش : هڪ ته خراب ڪم ڪرين، مٿان وري کلين پيو.
(ايتري ۾ هڪ پاڳل لڳندڙ ماڻهو، اَندر ڊڪندو اَچي ٿو ۽ پاڳلن وانگر ٽهڪ ڏيئي دواخاني ۾ گول چڪر لڳائي ٻاهر نڪري وڃي ٿو)

ڊا. ڌيرج : ڪچرامل، هي ڪير هو؟

ڪچرومل : سائين، مونکي ڪهڙي خبر! هوندو ڪو پاڳل.

ڊا. مهيش : ڌيان رکُ ڪچرامل، وري اَهڙو پاڳل اَندر نه اِچي.

ڪچرومل : ها سائين. (ٿورو ترسي) ڇوڻ ۾ ڇا آهي، هل ڪچرامل، هاڻي ٿورو آرام ڪر.
(ايتري ۾ ٻيو هڪ مريض پيٽ پڪڙي رڙيون ڪندو اَچي ٿو)

سنيل : آ.... آ.... اَلا ڙي....

ڪچرومل : ڇا ٿيو.... ڇا ٿيو.... اڙي- اڙي، اِتي نه. هيڏانهن اَچو هيڏانهن، هتي سمهو. (ڊاڪٽر کي) ڊاڪٽر صاحب.... جلدي اَچو (اِن وچ ۾ مريض جون رڙيون چالو آهن)

ڊا. ڌيرج : ڇا ٿيو ڀائي؟

سنيل : آ.... پيٽ ۾ ڏاڍو سور .... آ....

ڊا. مهيش : ڪٿي.... هتي سور آهي؟ (پيٽ تي هٿ گهمائيس ٿو)

سنيل : نه.... آ.... (زور سان ساهه کڻي ٿو ۽ رڙيون به ڪري ٿو)

ڊا. ڌيرج : (پيٽ تي هٿ گهمائيندي) هتي سور آهي؟

سنيل : آ.... آ.... (زور سان) ها....

ڪچرومل : سائين! هي ته، گڏهه وانگر ساهه ٿو کڻي.

ڊا. مهيش : چپ ڪر (زور سان دڙڪو ڏئيس ٿو)
ڊا. ڏيرج : ساهه ڪڍُ.
سنيل : (گڏهه وانگر آواز ڪندي) ها.... او.... ها.... او.... ها.... (ساهه ڪڍي ٿو)
ڊا. مهيش : يار، سچ پچ! هي تہ، گڏهه وانگر ٿو ساهه ڪڍي.
ڪچرومل : لڳي ٿو، گڏهن وانگر ڪاڏو، ڪاڏو هونداڻين....
ڊا. ڏيرج : پائي، توکي هن ٽُڪر ۾ سور آهي، اِهو ٽُڪر ڪٽڻو پوندو.
سنيل : ٽُڪر ڪٽڻو پوندو....!!!
ڊا. مهيش : معنيٰ آپريشن ڪبو. پنج هزار لڳندءِ.
سنيل : پ.... پ.... پنج هزار....! ايڏا! (رڙ نڪري وڃيس ٿي)
ڊا. ڏيرج : ها ايڏا، ٽُڪر بہ تہ ايڏوئي ڪٽڻو آهي نہ.
سنيل : نيڪ آهي. (ڏڪندڙ آواز ۾ چئي ٿو)
ڊا. مهيش : ڪچرامل، بيهوش ڪريس، هٽيس سئي.
ڪچرومل : ها سائين. هيئنر ئي ٿو بيهوش ڪريانس... (سئي ڪڍي ٿو اچي)
ڊا. ڏيرج : اَڙي، اِها سُئي نہ، ڏسين نٿو گڏهه جيان ساهه ٿو ڪڍي تہ سُئي بہ تہ گڏهن واري هڻيس نہ (دڙڪي ۾ چئيس ٿو)
ڪچرومل : پريم سان چئو نہ، اِئين دڙڪا چو ٿا ڏيو. هتو... پري ٿيو هتان....
سنيل : آ.... (زور سان رڙ ڪري ٿو ۽ بيهوش ٿي وڃي ٿو)
ڊا. مهيش : ڪچرامل، ڪڍي اَچ ڪپ، ڪئنچيون ۽ پڪڙون، تہ چيريونس پيٽ.
ڪچرومل : ها سائين.... اِجهو. (آهستي پنهنجو پاڻ سان ڳالهائيندي) اَلائي ڇا ٿيندو هن ويچاري جو! ڪٽي، آندا ٻڪيون ڪڍي، هٿ ۾ نہ ڏينس.
ڊا. مهيش : ڪچرامل، تون هن کي ٽنگن کان پڪڙيس.
ڊا. ڏيرج : پاسي ٿي، تہ مان پيٽ ڦاڙيانس.
ڊا. مهيش : هان وٺ، هي چاقون ۽ ڪئنچي.... (ڊا. ڏيرج پيٽ ڪٽيس ٿو) اَڙي آهستي....
ڊا. ڏيرج : اڙي!.... هي ڇا!؟ پينڊي! (پيٽ مان اندران پينڊي ڪڍيس ٿو)
ڊا. مهيش : پيٽ مان پينڊي؟!
ڊا. ڏيرج : وٺ ڪچرامل، هي ڪريلو!
ڪچرومل : ماڻهوءَ جي پيٽ مان ڪچيون ڀاڄيون....! (ڪلي ٿو ۽ عجب کائي ٿو)
ڊا. مهيش : اَڙي پٽاٽو بہ پيو اَٿئي.
ڊا. ڏيرج : ۽ هي واڱڻ....
ڪچرومل : پيٽ اَٿس، ڪن ڀاڄي مارڪيٽ.
ڊا. مهيش : ڪچرامل اِهي ڀاڄيون ڪپنئي؟
ڪچرومل : (نچي ٿو ۽ ڪلي چوي ٿو) واهه.... واهه.... اڙي واهه.... پهريون دفعو هنن پنگارن، مونکي ڪجهه بونس ڏنو آهي.
ڊا. ڏيرج : ڪچرامل، چڏ اِها بڪ ۽ ڏئيس هن کي ٽاڪا.
ڪچرومل : ها سائين، اِجهو ٿو ڏيانس. هل ڪچرامل، ڪڻ سُئي ۽ ڌاڳو. (سُئي ڌاڳو ڪڍي ٿو ۽ ٽاڪا ڏئيس ٿو) سائين ڏجي ويا ٽاڪا، هاڻ؟
ڊا. مهيش : هڻيس هوش جي سُئي ۽ وٺيس پنج هزار رپيا.
ڪچرومل : ها سائين. (وري سُئي هڻيس ٿو ۽ سنيل جاڳي پوي ٿو)
سنيل : آ.... آ.... آ.... (ڏيري سان اُٿڻ جي ڪوشش ڪري ٿو)
ڪچرومل : اُٿو سائين اُٿو، توهان جو آپريشن ٿي ويو.
سنيل : آ.... (زور سان) اَجان سور آهي.... آ.... (وري رڙيون ڪري ٿو)
ڊا. مهيش : (ڏيري آواز ۾) ڪچرامل، هيڏانهن تہ اَچ. ٽاڪا تہ برابر ڏِنئيس نہ؟
ڪچرومل : ها سائين.... ٽاڪا تہ برابر ڏنا آهن!.... پر.... سائين....
ڊا. مهيش : پر ڇا؟
ڪچرومل : لڳي ٿو، تہ ڪئنچي اَندر رهجي ويئي آهي.
ڊا. ڏيرج : (رڙ ڪري) ڇا ڪئنچي؟
سنيل : (ڏڪندي) ڪ...ڪ....ڪ.... ڪئنچي (چوندي بيهوش ٿي وڃي ٿو)
ڊا. مهيش : جلدي وري آپريشن جي تياري ڪريو. پيٽ مان ڪئنچي ڪڍڻي پوندي.
ڊا. ڏيرج : ڪچرامل، ڪڍي اَچ سامان.
ڪچرومل : ها سائين.
ڊا. مهيش : ڏي تہ مان چيريانس.
ڊا. ڏيرج : هِٽ.... هِٽ.... ها.... هتي چيريس.
(پيٽ چيريس ٿو ۽ اندران ڪئنچي ڪڍيس ٿو)
ڊا. مهيش : هان.... هان وٺ ڪئنچي....
ڊا. ڏيرج : ڪچرامل هاڻ چڱيءَ طرح ٽاڪا ڏجانس.
ڪچرومل : ها سائين. هون.... چوَن تہ اِئين ٿا، چڻ مونکي ڪجهه ايندو ئي نہ آهي.... (منهن تي ٿورو پاڻي هڻيس ٿو، ٿورو ترسي) اُٿو- هاڻ، سائين،

Developed by : Dilip Tekchandani, E-2, Kubernagar, Ahmedabad-382340. India. Tele. (079)22805454
”سدا جيئي سنڌي“پهريون دفعو سمپورڻ سنڌي ڪتاب اِنٽرنيٽ تي جنهن ۾ توهان پڙهندا پنج سنڌي ٻال ايڪانڪيون

اُتو هاڻ سڀ نيڪ ٿي ويو.

سنيل : اَڙي هي ڇا ٿا ڪريو! گهڙيءَ پيٽ کي چيريو ٿا، گهڙيءَ بند ٿا ڪريو، اِن ڪان تہ، هڪ ڏيڍ رپئي واري چين ڪٽي هٽو نہ.

ڪچرومل : (ڪلنڊي) .... ها.... ها.... چين، ها سائين ها چين بہ هٽنداسين. اُٿو، هاڻ اُٿو. آپريشن سڦل ٿي ويو، ڏيو پنج هزار.

سنيل : پنج هزار! پائي مان زال سان شرط هنئين هئي، ڪچيون پاڇيون گرڪائڻ جي، هزار رپيا تہ ڪٽيا پر هتي پنج هزار ٿا ڏيڻا پون!

ڪچرومل : پوءِ اَهڙيون شرطون، هٽو ئي ڇو ٿا؟

سنيل : چڱو سائين، اڄ نئين سال جو پهريون ڏينهن آهي، سو پئسا باقي.

ڪچرومل : اِئين نہ هلندو.

سنيل : هلندو.... هلندو.... (چوندو ڀڄي وڃي ٿو)

ڪچرومل : ڏٺوَ هي بہ هنن ڊاڪٽرن جهڙو ئي نڪتو. ڊاڪٽر صاحب هي مريض بہ پئسا نہ ڏيئي ويو.

ڊا. ڏيرج ۽ ڊا. مهيش : ڇا چيئہ؟ (رڙ نڪري وڃين ٿي)

پاڳل گريش : (وري ٻڪندو-ڪلندو اَچي - ٻڪندو هلي وڃي ٿو) هي.... ها.... ها.... هي.... ها.... ها....

ڊا. ڏيرج : اَڙي پڪڙيس.

ڊا. مهيش : ڪچرامل، پڪڙيس هن پاڳل کي. (ڪچرومل اُٿي ڊڪي ٿو)

ڪچرومل : پڪڙيس، پڪڙيس.... اَڙي!.... ڀڄي ويو. سائين ڀڄي ويو.

ڊا. ڏيرج : توکي چيو نہ، تہ هاڻ اِهو پاڳل نہ اَچڻ گهرجي.

ڪچرومل : نيڪ آ سائين، هاڻ نہ اَچڻ ڏيندومانس.
(پريان ڪان آواز ڪندو هرومل اَچي ٿو. گڏ هڪ پهلوان اَٿس.)

هرومل : ڊاڪٽر (زور سان سڏ ڪري ٿو) او ڊاڪٽر....

ڊا. مهيش : ڪچرامل، هن کي پڇائيس....

ڊا. ڏيرج : اندر اچڻ نہ ڏجانس.

ڪچرومل : پر سائين هوُ تہ اندر اچي چڪو آهي ۽ گڏ هڪ پهلوان بہ اَٿس.

ڊا. مهيش : مارائي ڇڏيئہ، ڪچرامل....

ڪچرومل : سائين ڇو؟ ڪهڙي ڳالهہ آهي؟

ڊا. ڏيرج : ڪچرامل اسان هن هرومل ڪان ڏهہ هزار اُڌارا ورتا آهن ۽ هاڻ ڏيڻ لاءِ پئسا ئي نہ آهن.

ڪچرومل : پوءِ، اَهڙي اوڌر ڪٺو ئي ڇو ٿا جو مار کائڻي پويوَ.

ڊا. ڏيرج : تہ پوءِ دواخانو تنهنجو پيءُ نهرائي ڏيندو؟

ڪچرومل : ڏسو ڏسو، منهنجي پيءُ تي نہ وڃجو.... (جڳهڙي واري آواز ۾)

ڊا. مهيش : ڇو، ڇا ڪندين؟

ڪچرومل : ڇا ڪندين؟ مان وڃانوَ ٿو نوڪري ڇڏي، ويهي مار کائو.... هن پهلوان جي...

ڊا. مهيش : اَڙي ڪچرامل، اِئين نہ ڪر.

هرومل : اَڙي پائي ڊاڪٽر.... ٻڌين ٿون؟

ڊا. مهيش : (چاپلوسي ڪندڙ آواز ۾) او-هو- سائين هرومل! .... اَچو.... اَچو....

ڊا. ڏيرج : سائين هرومل! نئين سال جون واڌايون هجنوَ.

هرومل : (ڌمڪيءَ ۾) واڌايون ويهي پوءِ ڏجو، پهريون منهنجا ڏهہ هزار رپيا ڏيو.

ڊا. مهيش : سائين، ڪجهہ وقت اَجا ترسو نہ.

هرومل : اڳي ئي، هڪ مهنو وڌيڪ ٿي چڪو آهي، اَڄ منهنجا پئسا ڏيو.

ڊا. ڏيرج : سائين پئسا ڪونہ آهن، دواخانو هلي ئي نٿو. جيڪواَچي ٿو، اوڌر رکائي هلي وڃي ٿو.

هرومل : نٿو هليوَ تہ مان ڇا ڪيانوَ! مونکي منهنجا پئسا کپن.

ڊا. مهيش : (داداگيريءَ سان) کپيوَ تہ هي دواخانو کڻو، پئسا نہ آهن.

هرومل : هي، پنگار دواخانو؟ ڪنهن کي ٿو کپي، اَڙي فئنٽم، ڏسين ٿو، وصول ڪرين پئسا.... پورا ڏهہ هزار.
(فئنٽم ٺونشا هڻين ٿو ۽ مهيش ڪري پوي ٿو)

ڊا. ڏيرج : مارين ٿو.... بهي تہ.... (ٺونشي جو آواز) آ.... ها.... (ٻشم ٻشم جا آواز اَچن ٿا.... ٻئي ڊاڪٽر بيهوش ٿي ڪري پون ٿا)
پاڳل گريش ڪلندو اَچي ٿو، ڏاڍا ٺهڪ ڏئي ٿو.

گريش : آيا هئا وڏا ڊاڪٽر، بوگس سرٽيفڪيٽ کڻي، دواخانو هلائڻ.... اي... ها.... ها.... اي ها.... ها.... هنن جو بہ ٿي ويو اِتي ئي انت!

(پردو ڪري ٿو)